

Katowice, dnia 23.04.2021r.

EO-III.310.1.2021.KL
(.....)

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

INTERPRETACJA INDYWIDUALNA

Prezydent Miasta Katowice działając na podstawie art. 14j § 1 i § 3 w związku z art. 14b, art. 14c i art. 14k § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. - Ordynacja podatkowa (*t.j. Dz. U. z 2020r. poz. 1325 z późn. zm.*) oraz art. 1 ust. 1 pkt 2, art. 1 ust. 2, art. 6 ust. 1 pkt 4 i art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 16 listopada 2006r. o opłacie skarbowej (*t.j. Dz. U. z 2020r. poz. 1546 z późn. zm.*)

postanawia

udzielić na wniosek interpretacji indywidualnej w zakresie opłaty skarbowej uznając za prawidłowe stanowisko Wnioskodawcy, iż „pełnomocnik będący radcą prawnym lub adwokatem, który działa przed sądem w sprawie rozpoznania skargi na czynności komornika w oparciu o pełnomocnictwo znajdujące się w aktach postępowania egzekucyjnego, a przekazanych przez komornika do sądu właściwego do rozpoznania sprawy (zgodnie z trybem przewidzianym w art. 767 § 5 Kodeksu postępowania cywilnego) nie jest zobowiązany do zapłaty opłaty skarbowej od złożenia tego pełnomocnictwa jako, że czynność przekazania do sądu dokumentu pełnomocnictwa (jego odpisu, wypisu lub kopii) przez komornika sądowego, w aktach sprawy egzekucyjnej nie jest złożeniem dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa (jego odpisu, wypisu lub kopii) w sądzie, w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 4 Ustawy o opłacie skarbowej, który rodziłby po stronie Wnioskodawcy i jego pełnomocnika obowiązek zapłaty opłaty skarbowej”.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia zwróciła się do Prezydenta Miasta Katowice z wnioskiem o wydanie interpretacji indywidualnej przepisów prawa podatkowego w zakresie ustalenia „Czy wnioskodawca jako profesjonalny pełnomocnik, który działa przed sądem w sprawie rozpoznania skargi na czynności komornika sądowego, w oparciu o pełnomocnictwo złożone przy realizacji pierwszej czynności dokonywanej przed komornikiem do akt postępowania egzekucyjnego, a przekazane do sądu przez komornika sądowego w aktach tego postępowania (zgodnie z trybem przewidzianym w art. 767 §5 Kodeksu postępowania cywilnego), jest zobowiązany do zapłaty opłaty skarbowej jako opłaty od złożenia dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa (jego odpisu, wypisu lub kopii) w sądzie – to jest czy czynność polegająca na przekazaniu przez komornika akt postępowania egzekucyjnego, w których znajduje się pełnomocnictwo Wnioskodawcy, stanowi złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa (jego odpisu, wypisu lub kopii) w sądzie, w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 4 Ustawy o opłacie skarbowej, a w konsekwencji rodzi po stronie Wnioskodawcy i jego mocodawcy obowiązek zapłaty skarbowej?”.

Wnioskodawca przedstawiając opis zaistniałego stanu faktycznego wskazał, iż „(...) jest osobą fizyczną - radcą prawnym, który działając jako profesjonalny pełnomocnik, podejmuje się reprezentowania podmiotu gospodarczego (dalej jako: Klient) w sprawach związanych z windykacją przysługujących mu wierzytelności na etapie postępowania egzekucyjnego. Podstawą działań podejmowanych w imieniu Klienta przez Wnioskodawcę jest pełnomocnictwo udzielone przez Klienta. Wnioskodawca zawsze przy realizacji pierwszej czynności dokonywanej przed komornikiem składa odpis udzielonego mu pełnomocnictwa, nie uiszczając opłaty skarbowej, albowiem takowa w przypadku czynności złożenia dokumentu pełnomocnictwa przed komornikiem sądowym nie jest wymagana Ustawą o opłacie skarbowej”.

Dalej Wnioskodawca poinformował, że „w toku postępowania egzekucyjnego Wnioskodawca, na podstawie art. 767

§ 1 Kodeksu postępowania cywilnego składa skargę na czynności komornika prowadzącego to postępowanie (dalej również jako: „skarga”). Wnioskodawca zauważył, iż „skarga przysługuje do sądu rejonowego, lecz zgodnie z treścią art. 767 § 5 Kodeksu postępowania cywilnego wnosi się ją do komornika, który dokonał zastrzeżonej czynności lub zaniechał jej dokonania”, a także, że „wnioskodawca składając skargę na czynności komornika i wnosząc ją do właściwego komornika nie dołącza do niej nowego pełnomocnictwa, lecz powołuje się na pełnomocnictwo znajdujące się w aktach postępowania egzekucyjnego (dalej również jako: „akta komornicze”). Wnioskodawca w dalszej części wniosku opisał czynności, jakie może wykonać komornik sądowy po otrzymaniu skargi: „Komornik sądowy (...) może w ustawowym terminie uwzględnić skargę w całości. Wówczas zawiadamia on jedynie skarżącego o uwzględnieniu skargi. Jednak, w przypadku, gdy skarga nie zostanie przez komornika uwzględniona w całości, sporządza on uzasadnienie zaskarżonej czynności i przekazuje ją wraz ze skargą i aktami komorniczymi do właściwego sądu. Wówczas, w przekazanych do sądu przez komornika aktach postępowania egzekucyjnego znajduje się pełnomocnictwo, na które Wnioskodawca powołał się składając skargę, i które stanowi podstawę jego umocowania do występowania przed sądem w sprawie rozpoznania skargi”.

Wnioskodawca poinformował również o właściwości miejscowej organów: „pełnomocnictwa przedkładane są komornikom sądowym mającym siedzibę na terenie miasta Katowice, zaś sądem właściwym do rozpoznania skargi na czynności komornika jest sąd rejonowy znajdujący się na terenie miasta Katowic”.

W złożonym wniosku przedstawiła własne stanowisko w sprawie stwierdzając, iż w jej ocenie „(...) pełnomocnik będący radcą prawnym lub adwokatem, który działa przed sądem w sprawie rozpoznania skargi na czynności komornika w oparciu o pełnomocnictwo znajdujące się w aktach postępowania egzekucyjnego, a przekazanych przez komornika do sądu właściwego do rozpoznania sprawy (zgodnie z trybem przewidzianym w art. 767 § 5 Kodeksu postępowania cywilnego) nie jest zobowiązany do zapłaty opłaty skarbowej od złożenia tego pełnomocnictwa jako, że czynność przekazania do sądu dokumentu pełnomocnictwa (jego odpisu, wypisu lub kopii) przez komornika sądowego, w aktach sprawy egzekucyjnej nie jest złożeniem dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa (jego odpisu, wypisu lub kopii) w sądzie, w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 4 Ustawy o opłacie skarbowej, który rodziłby po stronie Wnioskodawcy i jego pełnomocnika obowiązek zapłaty opłaty skarbowej”.

Uzasadnienie swojego stanowiska (w punkcie pierwszym) Wnioskodawca rozpoczął od zagadnienia opłaty skarbowej od dokumentu pełnomocnictwa (jego odpisu, wypisu lub kopii) złożonego przed komornikiem sądowym i wskazania, iż Wnioskodawca „(...) jako profesjonalny pełnomocnik wstępując do postępowania egzekucyjnego zawsze przy realizacji pierwszej czynności dokonywanej przed komornikiem składa odpis udzielonego mu pełnomocnictwa do występowania w imieniu Klienta w tym postępowaniu. Czynność złożenia dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa (a także jego odpisu, wypisu lub kopii) przed komornikiem sądowym nie podlega obowiązkowi zapłaty skarbowej, o której mowa w Ustawie o opłacie skarbowej”. Uzasadniając powyższe Wnioskodawca powołał się na zakres przedmiotowy Ustawy o opłacie skarbowej, określony w art. 1 ust. 1 pkt 2 tej ustawy, zgodnie z którym „(...) opłacie skarbowej podlega złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury, albo jego odpisu, wypisu lub kopii w sprawie z zakresu administracji publicznej, lub w postępowaniu sądowym, zaś sam obowiązek zapłaty opłaty skarbowej powstaje, zgodnie z treścią art. 6 ust. 1 pkt 4 Ustawy o opłacie skarbowej, wyłącznie z chwilą złożenia dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa (jego odpisu, wypisu lub kopii) w organie administracji publicznej, sądzie, lub podmiocie, o którym mowa w art. 1 ust. 2 ustawy tj. podmiocie innym niż organ administracji rządowej i samorządowej wykonujący zadania z zakresu administracji publicznej”. Wnioskodawca zauważył, iż „Komornik sądowy nie kwalifikuje się do żadnej z powyższych kategorii podmiotów, co oznacza, iż decyzją ustawodawcy czynność złożenia przed nim dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa (jego odpisu, wypisu lub kopii) nie została obciążona opłatą skarbową na gruncie Ustawy o opłacie skarbowej”. Aby potwierdzić powyższe słowa Wnioskodawca odwołał się do wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie z dnia 26 maja 2017 r., sygn. I SA Lu/1052/16, „(...) użyte w art. 1 ust. 1 pkt 2 Ustawy o opłacie skarbowej sformułowanie <<złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa albo jego odpisu, wypisu lub kopii w postępowaniu sądowym>> nie obejmuje złożenia dokumentu pełnomocnictwa (w oryginale, odpisie, wypisie lub kopii) komornikowi sądowemu w związku z prowadzoną przez niego egzekucją”. Wnioskodawca ponadto wskazał utrwaloną praktykę interpretacyjną powołując interpretacje indywidualne wydawane przez organy podatkowe - „Jedynie tytułem przykładu wskazać można:

1. Interpretacje indywidualne Prezydenta Miasta Katowice z dnia 02 stycznia 2020 r. sygn. EO-III.310.34.2019.BT, sygn. EO-III.310.33.2019.BT;
2. Prezydenta Miasta Szczecina z dnia 8 października 2019 r. (sygn. WPiOL-II.310.3.2019.EJ);
3. Prezydenta Miasta Torunia z dnia 23 sierpnia 2019 r. (sygn. WPiW.310.1.2019.WS);
4. Prezydenta Miasta Stołecznego Warszawy z dnia 03 października 2018 r. (sygn. PE-10-OP.3130.42.2018.BPO)”.

Uzasadniając swoje stanowisko Wnioskodawca, w następnej kolejności (punkt drugi), odniósł się do kwestii zakresu pełnomocnictwa złożonego przed komornikiem sądowym wskazując, iż „Pełnomocnictwo złożone przez Wnioskodawcę przed komornikiem sądowym jest pełnomocnictwem procesowym, które zgodnie z treścią art. 91 Kodeksu postępowania cywilnego daje pełnomocnikowi legitymację do wnoszenia w toku postępowania

egzekucyjnego środków zaskarżenia, spośród których podstawowym jest skarga na czynności komornika uregulowana w art. 767 Kodeksu postępowania cywilnego. Ponadto pełnomocnictwo złożone w aktach komorniczych wywiera skutek także w postępowaniu w sprawie rozpoznania wskazanej skargi przed sądem”. Wnioskodawca podkreślił przypadkowy (czyli incydentalny) charakter postępowania sądowego w sprawie rozpoznania skargi na czynności komornika sądowego dla toczącego się postępowania egzekucyjnego oraz fakt, iż „(...) do rozpoznania skargi przez sąd dochodzi dopiero w sytuacji, w której komornik w trybie tzw. autokontroli realizowanej na podstawie art. 767 § 5 Kodeksu postępowania cywilnego, nie uwzględni skargi w całości”. Tym samym, Wnioskodawca wysunął wnioski, iż „(...) jeżeli skargę na czynności komornika wnosi Wnioskodawca, tj. ten sam pełnomocnik, który został ustanowiony w toku postępowania egzekucyjnego, wówczas:

1. Do skargi nie ma potrzeby załączać odrębnego pełnomocnictwa, a w konsekwencji nie dochodzi do złożenia przez pełnomocnika dokumentu pełnomocnictwa (lub jego odpisu, wypisu, kopii) w sądzie.
2. Dotychczasowe pełnomocnictwo jest przekazywane do sądu przez komornika, w aktach komorniczych.
3. Sąd samodzielnie bada akta postępowania egzekucyjnego także pod kątem tego, czy zawierają pełnomocnictwo procesowe”.

Podsumowując swoje stanowisko w tym zakresie Wnioskodawca wskazał, iż odmienną od opisaną byłaby sytuacja, w której do złożenia skargi na czynności komornika sądowego, a także występowania w jego imieniu w sprawie jej rozpoznania, Klient ustanowiłby nowego pełnomocnika. Wtedy to tenże pełnomocnik niewątpliwie, oprócz skargi, musiałby przedłożyć stosowne dokumenty poświadczające o możliwości reprezentowania Klienta. Zdaniem Wnioskodawcy jedynie taka okoliczność stwarzałaby obowiązek zapłaty opłaty skarbowej, zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 4 Ustawy o opłacie skarbowej, jednak jedynie wówczas, gdy „(...) komornik sądowy nie skorzystałby ze swojego uprawnienia do uwzględnienia skargi w całości i przekazał wówczas do sądu: (I) skargę na czynności komornika wraz z dokumentem stwierdzającym udzielenie pełnomocnictwa (jego odpisu, wypisu lub kopii), (II) uzasadnienie zaskarżonej czynności oraz (III) akta postępowania egzekucyjnego”.

Uzasadniając swoje stanowisko Wnioskodawca zwrócił również uwagę na konstrukcję wzoru formularza służącego do złożenia skargi na czynności komornika, określoną w Rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 listopada 2018r. w sprawie określenia wzoru i sposobu udostępniania urzędowego formularza skargi na czynności komornika (Dz. U. 2018 poz. 2296). W formularzu tym „każdorazowo wskazuje się pełnomocnika, jednakże jego dane adresowe podaje się wyłącznie w sytuacji, w której dotychczas nie brał udziału w postępowaniu egzekucyjnym (pkt 3.2 formularza)”. Zdaniem Wnioskodawcy oznacza to, iż sąd polega wówczas na danych znajdujących się w pełnomocnictwie z akt komorniczych.

Wnioskodawca podsumowując swoje rozważania podkreślił, iż w jego przypadku:

1. „rozpoznanie środka zaskarżenia na czynności komornika stanowi element postępowania egzekucyjnego, w którym pełnomocnik został już uprzednio skutecznie ustanowiony.
2. Wnioskodawca działając w oparciu o pełnomocnictwo udzielone mu w postępowaniu egzekucyjnym nie dołącza do skargi na czynności komornika nowego pełnomocnictwa, lecz wystarczającym dla wykazania jego umocowania jest powołanie się na dokument stwierdzający jego udzielenie, znajdujący się w aktach komorniczych.
3. W konsekwencji na żadnym etapie rozpoznania złożonej przez pełnomocnika skargi na czynności komornika, nie dochodzi do sytuacji, w której to Wnioskodawca składałby dokument stwierdzający udzielenie pełnomocnictwa (jego odpisu, wypisu lub kopii) w sądzie”.

Ostatnią kwestią, którą Wnioskodawca poruszył argumentując swoje stanowisko (punkt trzeci) jest moment powstania obowiązku zapłaty opłaty skarbowej na gruncie art. 6 ust. 1 pkt 4 Ustawy o opłacie skarbowej. Zdaniem „(...) dla rozstrzygnięcia zagadnienia będącego przedmiotem niniejszej interpretacji kluczową jest wykładania przepisu art. 6 ust. 1 pkt 4 Ustawy o opłacie skarbowej, który określa moment powstania obowiązku podatkowego, a w konsekwencji determinuje powstanie tego obowiązku co do zasady. I tak, zgodnie z treścią ww. przepisu obowiązek zapłaty opłaty skarbowej powstaje z chwilą złożenia dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa (jego odpisu, wypisu, kopii) w sądzie”. Zdaniem Wnioskodawcy przyporządkowanie ww. przepisu winne uwzględniać okoliczności prawne i faktyczne, które Wnioskodawca przedstawił we wcześniejszych punktach argumentacji swojego stanowiska w przedmiotowej sprawie. nadmieniła, iż w przypadku Wnioskodawcy nie dochodzi do złożenia przez niego pełnomocnictwa w sądzie, ponieważ dokument umocowujący do działania znajduje się w aktach komorniczych, a według ustawodawcy nie jest istotnym samo złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa (jego odpisu, wypisu lub kopii), lecz również podmiot, w którym ten dokument jest składany - a więc w świetle ustawy - organ administracji publicznej, sąd lub podmiot określony w art. 1 ust. 2 Ustawy o opłacie skarbowej. Zdaniem Wnioskodawcy „(...) z treści przepisu art. 6 Ustawy o opłacie skarbowej wynika, iż opłacie tej podlega złożenie dokumentu pełnomocnictwa, nie zaś jego przekazanie wraz z aktami sprawy przez komornika do sądu. Istotna w tym zakresie jest sama czynność złożenia, ponieważ przepisy Ustawy o opłacie skarbowej nie wiążą powstania obowiązku zapłaty skarbowej z faktem ustanowienia pełnomocnika, ani też istnienia w obrocie ważnego umocowania, lecz z faktem jego złożenia”. Na poparcie tej tezy Wnioskodawca zwrócił uwagę na orzeczenie Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 23 lipca 2013r., sygn. akt II FSK 2303/11 i wskazał, iż „(...) każdorazowe złożenie do akt dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury albo jego

odpisu, wypisu lub kopii oblige do uiszczenia opłaty skarbowej od takiego dokumentu”.

Wnioskodawca zgodził się również z tezą dr Karoliny Tetlak, zgodnie z którą „czynność złożenia dokumentu pełnomocnictwa, o której mowa w art. 6 ust. 1 pkt 4 Ustawy o opłacie skarbowej odnosi się wyłącznie do osoby pełnomocnika, gdyż tylko pełnomocnik może złożyć dokument potwierdzający udzielenie mu przez mocodawcę pełnomocnictwa, a co za tym idzie - nie może zaś tej czynności dokonać komornik sądowy - ten jedynie przekazuje rzeczony dokument wraz z aktami sprawy”. W celu poparcia tej interpretacji Wnioskodawca przytoczył ze Słownika Języka Polskiego PWN definicję słowa „złożyć”, zgodnie z którą to umieszczenie kogoś lub czegoś w jakimś miejscu.

Kończąc swój wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej oceniła, iż „przesłanie do sądu akt sprawy przez komornika sądowego wraz ze znajdującym się w nim dokumentem stwierdzającym udzielenie pełnomocnictwa (jego odpisem, wypisem lub kopią) (...) nie może być zakwalifikowane jest rodzące po stronie pełnomocnika obowiązek zapłaty opłaty skarbowej” oraz stwierdziła, iż „dodatkowym argumentem przemawiającym za brakiem ustawowego obowiązku zapłaty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, które w sprawie przed sądem przedkładane jest przez komornika wraz z pozostałymi dokumentami znajdującymi się w aktach postępowania egzekucyjnego jest fakt, iż jak już wskazano powyżej ustawodawca dopuszcza sytuację, w której złożona przez Wnioskodawcę w imieniu Klienta skarga na czynności komornika nigdy nie zostanie przekazana do sądu. Stanie się tak w przypadku realizacji przez komornika jego uprawnienia do uwzględnienia skargi w całości - wówczas postępowanie sądowe w sprawie rozpoznania skargi nie zostaje w ogóle zainicjowane”, a za tym „(...) rodzi pytanie o intencje racjonalnego ustawodawcy. Uwzględniając bowiem, że zgodnie z art. 6 ust. 2 Ustawy o opłacie skarbowej opłatę należy wpłacić z chwilą powstania obowiązku jej zapłaty, w przypadku przyjęcia założenia, że przekazanie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa w aktach komorniczych do sądu, rodziłby na podstawie art. 6 ust. 1 pkt 4 Ustawy po stronie pełnomocnika obowiązek zapłaty opłaty skarbowej, otwartym pozostaje pytanie w jaki sposób pełnomocnik ten miałby dowiedzieć się, w którym momencie komornik faktycznie (o ile w ogóle) akta postępowania przekazał do sądu, a tym samym kiedy został obciążony obowiązkiem uiszczenia daniny. Ustalanie tego każdorazowo poprzez doraźny kontakt pełnomocnika z komornikiem sądowym przy znacznej ilości prowadzonych spraw może stanowić nadmierne, nie poparte żadnymi przepisami prawa obciążenie pełnomocnika, częstokroć niemożliwe do realizacji”.

W ocenie Wnioskodawcy teza, iż „w tej samej sprawie ze skargi na czynności komornika profesjonalny pełnomocnik, który złożył pełnomocnictwo u komornika sądowego, nie będzie miał obowiązku uiszczenia opłaty skarbowej, zaś pełnomocnik, który wstąpi do postępowania w związku ze skargą na czynności komornika, złoży to pełnomocnictwo w sądzie, będzie obowiązany ją zapłacić” jest zgodna z tezą stawianą przez dr hab. Zbigniewa Ofiarskiego ponieważ - jak twierdzi Wnioskodawca - „czynność przekazania dokumentu pełnomocnictwa w aktach komorniczych przez komornika nie stanowi czynności rodzącej obowiązek zapłaty opłaty skarbowej po stronie Wnioskodawcy jako pełnomocnika oraz jego mocodawcy ponieważ nie jest czynnością polegającą na złożeniu dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa (jego odpisu, wypisu lub kopii) w sądzie, w rozumieniu art. 6 ust 1 pkt 4 Ustawy o opłacie skarbowej”. Zdaniem Wnioskodawcy „w opisanym stanie faktycznym nie dochodzi do realizacji przesłanki rodzącej obowiązek zapłaty opłaty skarbowej (...)”.

Mając na uwadze powyższe Wnioskodawca wniósł o potwierdzenie swojego stanowiska.

We wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej Wnioskodawca złożył stosowne oświadczenie, o którym mowa w art. 14b ust. 4 powołanej ustawy Ordynacja podatkowa oraz uiszczył należną opłatę za wydanie interpretacji w kwocie 40,00zł zgodnie z art. 14f niniejszej ustawy, a dowód wniesienia opłaty (wydruk potwierdzenia wykonania operacji przelewu w dniu) załączył do wniosku.

Mając na względzie przedstawiony zaistniały stan faktyczny oraz zaprezentowane przez Wnioskodawcę własne stanowisko w sprawie, podstawową kwestią, w ocenie tutejszego Organu, było zbadanie czy opisane we wniosku przekazanie przez komornika do sądu akt sprawy wraz z pełnomocnictwem jest złożeniem dokumentu pełnomocnictwa w sądzie, a tym samym będzie się wiązało z koniecznością zapłaty opłaty skarbowej, a także przeanalizowanie obowiązujących przepisów ustawy o opłacie skarbowej w zakresie problematyki przedstawionej we wniosku.

W myśl art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (t.j. Dz. U. z 2020r. poz. 1546 z późn. zm.) „opłacie skarbowej podlega:

1) w sprawach indywidualnych z zakresu administracji publicznej:

- a) dokonanie czynności urzędowej na podstawie zgłoszenia lub na wniosek,
- b) wydanie zaświadczenia na wniosek,
- c) wydanie zezwolenia (pozwolenia, koncesji);

2) złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury albo jego odpisu, wypisu lub kopii - w sprawie z zakresu administracji publicznej lub w postępowaniu sądowym”.

Z kolei zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy o opłacie skarbowej obowiązek zapłaty opłaty skarbowej powstaje: „od złożenia dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury oraz od jego odpisu, wypisu lub kopii – z chwilą złożenia dokumentu w organie administracji publicznej, sądzie lub podmiocie, o którym mowa

w art. 1 ust. 2”.

Analizując kwestię „przekazania do sądu przez komornika akt postępowania egzekucyjnego” należy zauważyć odmienne znaczenie słów „przekazać” i „złożyć”. W Wielkim słowniku języka polskiego opracowanym pod kierunkiem prof. dr hab. Piotra Żmigrodzkiego ww. słowa definiowane są następująco: „przekazać” (w znaczeniu „dać coś”) oznacza „dać komuś coś, co było wcześniej w posiadaniu kogoś innego”, natomiast „złożyć” (w znaczeniu „złożyć oświadczenie”, które jest najbardziej odpowiadające kontekstowi, bowiem słowo „oświadczenie” w znaczeniu „dokument” jest najbliższe słowu „pełnomocnictwo”, gdyż jest to „pismo zawierające oświadczenie - oficjalny komunikat”, a pełnomocnictwo niewątpliwie dokumentem jest) to „wykonać czynność wyrażoną następującym rzeczownikiem”. Również słownik języka polskiego PWN odmiennie definiuje oba słowa. I tak odpowiednio „przekazać” to m.in. „powierzyć komuś coś”, a „złożyć” to m.in. „przekazać coś w formie ustnej lub pisemnej”, ale również „umieścić kogoś lub coś w jakichś miejscu” – co przytoczył we wniosku Wnioskodawca. Powyższa różnica znaczeń niewątpliwie świadczy o innym charakterze wskazanych czynności.

Zatem w ocenie tutejszego Organu czynność przekazania do sądu dokumentu pełnomocnictwa (*jego odpisu, wypisu lub kopii*) przez komornika sądowego, w aktach sprawy egzekucyjnej nie jest złożeniem dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa (*jego odpisu, wypisu lub kopii*) w sądzie, w rozumieniu ustawy o opłacie skarbowej, który rodziłby po stronie Wnioskodawcy i jego pełnomocnika obowiązek zapłaty opłaty skarbowej na mocy art. 1 ust. 1 pkt 2 u.o.s.

Zgodnie z powołanymi przepisami ustawy o opłacie skarbowej należy uznać, iż aktualnie obowiązująca ustawa nie wprowadza powszechnego, tj. dotyczącego wszelkich dokumentów udzielonych pełnomocnictw lub prokury, obciążenia opłatą skarbową. W art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy o opłacie skarbowej wprowadzono istotne ograniczenie tego obowiązku, ponieważ spośród dokumentów stwierdzających udzielenie pełnomocnictwa lub prokury obowiązkiem uiszczenia opłaty skarbowej objęto wyłącznie te, które składane są w sprawach z zakresu administracji publicznej i w postępowaniu sądowym. Tylko w tych bowiem przypadkach złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury związane jest z działaniem organu administracji publicznej oraz podmiotu innego niż organ administracji publicznej wykonującego zadania z zakresu administracji publicznej lub sądu, jak również istnieje praktyczna możliwość wyegzekwowania obowiązku zapłaty opłaty skarbowej z tego tytułu. Uzasadnia to jednocześnie określenie momentu powstania obowiązku zapłaty opłaty skarbowej od dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa na chwilę złożenia tego dokumentu w organie administracji publicznej, sądzie lub podmiocie wykonującym zadania z zakresu administracji publicznej.

Opłata skarbową należną zatem jest jedynie od złożenia dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury (*jego odpisu, wypisu lub kopii*) – w sprawie z zakresu administracji publicznej lub w postępowaniu sądowym, wobec czego powstania obowiązku fiskalnego w opłacie skarbowej nie wiąże się z faktem ustanowienia pełnomocnika lub istnienia już w obrocie ważnego umocowania. W art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy o opłacie skarbowej zwrot „w sprawie z zakresu administracji publicznej” skupia uwagę na określony katalog spraw, a nie na określoną trwającą już lub podlegającą wszczęciu (*na podstawie pisma, do którego dołączane jest pełnomocnictwo*) sprawę administracyjną. Pobór opłaty skarbowej nie ma związku z realizacją wskazanego w pełnomocnictwie upoważnienia do działania, a samo złożenie pełnomocnictwa do określonej sprawy z zakresu administracji publicznej stwarza konsekwencje fiskalne.

Wnioskodawca wielokrotnie zaznaczył we wniosku, iż to komornik przekazuje sądowi dokument pełnomocnictwa wraz z aktami postępowania egzekucyjnego, którego skarga dotyczy. Wnioskodawca podał równocześnie w wątpliwość intencje racjonalnego ustawodawcy w tej kwestii, a jak stwierdzono w Interpretacji indywidualnej Prezydenta Miasta Szczecin z dnia 19 marca 2021r. sygn. WPiOL-II.310.1.2021.EJ. „(...) racjonalny ustawodawca nie pozostawiłby bez rozstrzygnięcia sytuacji, w której pełnomocnik i jego mandant nie wiedzieliby czy i kiedy powstał obowiązek podatkowy w opłacie skarbowej (czyli czy i kiedy komornik przesłał skargę na jego czynności sądowi), a co za tym idzie czy i od jakiej daty posiadają zaległości w opłacie skarbowej”.

Nadmienić należy, iż wspomniany przez Wnioskodawcę wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie z dnia 26.05.2017r., I SA/Lu1052/16, w kwestii oceny sformułowania użytego w art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy o opłacie skarbowej wskazuje, iż „złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa albo jego odpisu, wypisu lub kopii w postępowaniu sądowym” nie obejmuje złożenia dokumentu pełnomocnictwa (w oryginale, odpisie, wypisie lub kopii) komornikowi w związku z prowadzoną przez niego egzekucją, ponieważ egzekucja sądowa prowadzona przez komornika sądowego nie jest „postępowaniem sądowym” w rozumieniu art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy o opłacie skarbowej, a złożenie komornikowi sądowemu, w związku z prowadzoną przez niego egzekucją dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa (w oryginale, odpisie, wypisie lub kopii) nie powoduje powstania obowiązku uiszczenia opłaty skarbowej, o którym mowa w art. 1 ust. 1 pkt 2 i art. 6 ust 1 pkt 4 ustawy o opłacie skarbowej.

Reasumując, opierając się na przepisach ustawy o opłacie skarbowej oraz obowiązującym orzecznictwie, tutejszy Organ podziela stanowisko Wnioskodawcy, iż pełnomocnik będący radcą prawnym lub adwokatem, który działa przed sądem w sprawie rozpoznania skargi na czynności komornika w oparciu o pełnomocnictwo znajdujące się w aktach postępowania egzekucyjnego, a przekazanych przez komornika do sądu właściwego do rozpoznania

sprawy (zgodnie z trybem przewidzianym w art. 767 § 5 powołanego Kodeksu postępowania cywilnego) nie jest zobowiązany do zapłaty opłaty skarbowej od złożenia tego pełnomocnictwa jako, że czynność przekazania do sądu dokumentu pełnomocnictwa (*jego odpisu, wypisu lub kopii*) przez komornika sądowego, w aktach sprawy egzekucyjnej nie jest złożeniem dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa (*jego odpisu, wypisu lub kopii*) w sądzie, które rodziłoby po stronie Wnioskodawcy lub jego pełnomocnika obowiązek zapłaty opłaty skarbowej, zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 16 listopada 2006r. o opłacie skarbowej,

Niniejsza interpretacja została wydana w oparciu o zaistniały stan faktyczny przedstawiony przez Wnioskodawcę, a co za tym idzie przedmiotowe postępowanie interpretacyjne ograniczono wyłącznie do udzielenia pisemnej interpretacji co do zakresu i sposobu zastosowania przepisów ustawy o opłacie skarbowej w okolicznościach stanu faktycznego podanego przez Stronę we wniosku. Związanie organu interpretacją dotyczy jedynie dokonanej wykładni przepisów ustawy o opłacie skarbowej wyłącznie w kontekście zaistniałego stanu faktycznego przedstawionego przez Wnioskodawcę.

Biorąc pod uwagę powyższe tutejszy Organ postanawia jak w sentencji.

POUCZENIE

Zastosowanie się do interpretacji indywidualnej przed jej zmianą lub przed doręczeniem organowi podatkowemu odpisu prawomocnego orzeczenia sądu administracyjnego uchylającego interpretację indywidualną nie może szkodzić wnioskodawcy, jak również w przypadku nieuwzględnienia jej w rozstrzygnięciu sprawy podatkowej. Niniejsza interpretacja po usunięciu danych identyfikujących wnioskodawcę oraz inne podmioty wskazane w treści interpretacji, zostanie niezwłocznie zamieszczona w Biuletynie Informacji Publicznej.

Od niniejszej interpretacji przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, ul. Prymasa Stefana Wyszyńskiego 2, za pośrednictwem Prezydenta Miasta Katowice w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia skarżącemu interpretacji (*art. 53 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi - Dz. U. z 2019r. poz. 2325 z późn. zm.*).

Skargę można wnieść po wyczerpaniu środków zaskarżenia, jeżeli służyły one skarżącemu w postępowaniu przed organem właściwym w sprawie, chyba że skargę wnosi prokurator, Rzecznik Praw Obywatelskich lub Rzecznik Praw Dziecka. Przez wyczerpanie środków zaskarżenia należy rozumieć sytuację, w której stronie nie przysługuje żaden środek zaskarżenia, taki jak zażalenie, odwołanie lub ponaglenie, przewidziany w ustawie. Jeżeli stronie przysługuje prawo do zwrócenia się do organu, który wydał decyzję z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, strona może wnieść skargę na tę decyzję bez skorzystania z tego prawa (*art. 52 ww. ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi*).

Integralną część niniejszej interpretacji stanowi „Klauzula informacyjna” o ochronie danych osobowych.